

Ljubav u doba korone

Anita Mikolašević

Staro normalno

Ona. Upoznala ga je online. Bio je 10 cm niži nego što je očekivala, imao je klempavo uho. Nije je oduševio na prvi pogled, ali imao je potencijala. Navaljivao je kao majmun na bananu. Nije se previše branila. Tridesete su spustile kriterije. Njegova majka nije je htjela prihvatiti. Ostavio je sve i došao kod nje. Smjestili su se u jednoj sobi u kući njenih roditelja. Poslije vjenčanja proširili su se na dvije prostorije u podrumu. Prihvatila je raditi posao koji se brzo pokazao lošim. To im je omogućilo kupovinu njihovog doma. Mala kućica u Vukovaru. Mala, ali njihova. Njihovo mjesto pod suncem – dom. Novac je i dalje trebao. Morali su biti razdvojeni. Radila je 70 km od Vukovara tijekom tjedna. Čuli bi se telefonom i posjećivali kad god je moguće. Vikendima i svaki slobodni trenutak provodila je s njim u Vukovaru. Ni staro normalno im nije bilo baš normalno. Bilo je teško, ali bar se život nekako ustalio...

On. Upoznao ju je online. Nije mu bila jako napeta dok na prvom spoju nije pomislio: “zgodna je mala, a da ju probam poljubiti“. Znao je kako od prevelike pristojnosti neće biti uspjeha. Dobar prijatelj mu je rekao: “budi malo budala“, i bio je. Morao je prelomiti hoće li slijediti srce ili se žrtvovati. Odlučio je slijediti srce, koliko god teško bilo otići. Godinama je putovao 140 km i dva sata kako bi radio i bio s njom. Nakon nekoliko preteških godina uspjeli su kupiti svoj dom. Mala kućica za dvoje. Kutak mira. Sve što je mogao, sam je uređivao dok ona nije bila blizu i dok je čekao njen povratak. U starom normalnom imali su brak na distancu. Pola života u Vukovaru, a pola u njenom gradu – stalno u pokretu, često u kaosu. Ni staro normalno im nije bilo baš normalno. Od njihovog starog normalnog nisu ni primijetili da se nešto posebno događa, a onda je počelo novo normalno...

Novo normalno

Oni na TV-u su rekli kako oni na Vlasti osnivaju Stožer, a oni u Stožeru su uveli Mjere i počeli ih silom provoditi. Ona i on su gledali; maske – može, distanca – može, zatvaranje kafića, kina, kazališta ... ma svega – može, redovi ispred trgovina – može, propusnice – e, to ne može! Pa kako bi trebali živjeti jedno bez drugoga? Već jesu na distanci silom prilika, što bi sad trebali biti na trajnoj distanci?! Kakav je to život?! Žele im uzeti i ono malo od života što imaju?! I onda su napravili ono što napravi svaki čovjek u ovoj zemlji kada ga sustav i sistem počnu ono malo u zdrav mozak. Napravili su sve što mogu kako bi zeznuli sustav i sistem. Pronašli su način

kako biti skupa i živjeti svoje staro normalno. Koliko god to staro normalno nenormalno bilo. Ne bi o detaljima, ali bilo je tu godišnjih i bolovanja. Propusnica s ovim i onim razlozima (dijelili su ih šakom i kapom). Propusnica koje su malo tražili od jednog stožera, pa malo od drugoga (i to je funkcioniralo). Propusnica za dva smjera koje bi iskoristili samo u jednom i sl. Sve samo kako bi bili zajedno...

Ljubav u doba korone

Ljubav u doba korone pamtit će po svom susretu na cesti. Doslovno na cesti. U mjestu B. To je već bilo vrijeme kad je na propusnici pisala relacija pa on nije mogao skretati s puta po njenoj županiji. Ona je bez pitanja uzela auto svojih roditelja – objašnjavat će im kasnije. Ovo je bilo važnije, nisu se vidjeli danima! Poljubac je bio kao prvi. Navalio je na nju kao majmun na bananu. Nije se uopće branila. Nakon pet godina braka nije joj više padalo na pamet braniti se. U pet godina dokazao je da ipak nije totalna budala, samo ponekad – koliko svaki muškarac. Ukrali su sat i pol za sebe i Stožeru i Mjerama i Novom normalnom. Sve je bilo zatvoreno pa su prošetali družeći se za ruke – kao prvi put. Prije drugog uvođenja propusnica bili su pametniji – otišla je u ilegalu i sakrila od Stožera i Mjera u njihovom domu. Uvečer, na dan kada je konačno ostavila loš posao, spakirala posljednje stvari i došla u Vukovar započeti novi normalno normalni život, rekla mu je: “Znaš, Hrvatski dom ima natječaj na temu *Ljubav u doba korone*, a da im ispričamo našu priču?” Odgovorio je : “Nema šanse, ne budi smiješna“. Nagovorila ga je za manje od deset minuta...

Anita Mikolašević

Rođena sam 1982. godine u Osijeku. Većinu života provela sam u Belišću gdje sam završila osnovnu školu. U Osijeku sam završila Školu za tekstil, dizajn i primijenjenu umjetnost – smjer dizajner odjeće. U Zagrebu sam živjela i završila Tekstilno-tehnološki fakultet – smjer viši modni dizajn, a nakon toga još i pedagoško-psihološko obrazovanje. Radila sam kao dizajner odjeće u tvrtki Sloga IMK u Požegi, za koju sam pripremila i izložila svoju kolekciju odjeće jesen/zima 2006. na zagrebačkom velesajmu te kolekciju proljeće/ljeto 2007. godine na Danima mode “Zlatna nit”; u gradskoj Knjižnici i čitaonici Belišće na poslovima knjižničarke te u Centru za kulturu Sigmund Romberg u Belišću kao voditeljica galerijsko-izložbene djelatnosti. Bila sam i tajnica Udruge inovatora-poduzetnika Valpovštine; volontirala sam u dječjem domu Lipik (volim raditi s djecom). Bila sam i dopredsjednica Amaterskog kazališta Belišće, u kojem sam se bavila svime što ima veza s kazalištem. Zadnjih godina uglavnom sam se bavila organizacijom događanja svih vrsta. Od 2017. kada je suprug preselio u Vukovar živjela sam na relaciji Vukovar – Belišće. Volim kazalište, kriminalističke filmove, modu i baviti se kreativnim stvarima, posebno rukotvorstvom u vezi s tekstilom, dekoracijom doma i dizajnom interijera. Kao što piše u priči, ove godine ostavila sam posao i doselila se u Vukovar. Trenutačno sam nezaposlena.